

## FOLKESKOLEN OG SEMINARIERNE

Statskonsulenten

Den 19. april 1955.

Hr. undervisningsminister Jul. Bomholt.

Efter anmodning skal jeg herved i kort form fremkomme med nogle synspunkter vedrørende undervisningen i den af ministeren foreslåede 3-årige hovedskoles *praktiske afdeling*.

Da hovedskolen vil komme til at hvile på en 5-årig grundskole, må man have lov til at regne med, at et overvejende flertal af eleverne ved overgangen fra grundskolen til hovedskolen har forudsætninger for at magte det forøgede arbejde, som en udvidelse af fagkredsen og en længere skoledag fører med sig, og da udbygningen af særundervisningen for de børn, som ikke kan følge normalundervisningen, i de kommende år vil tage fart, kan der ligeledes regnes med, at hovedskolens praktiske afdeling efterhånden vil få et mere ensartet elevmateriale, hvad der vil være af meget stor betydning for denne skoleafdelings arbejde og anseelse.

Fra forskellig side er der jævnlig anket over, at folkeskolen (og her tænkes der jo på folkeskolens eksamensfri afdeling) ikke har været i stand til at give en undervisning, som med hensyn til elevernes kundskaber og færdigheder i hovedfagene dansk, regning og skrivning har kunnet danne det solide grundlag for en videregående undervisning i fagskolerne; dette er utvivlsomt rigtigt. Resultaterne af de af undervisningsministeriet afholdte prøver i skriftlig dansk og regning viser også, at tilstanden ikke kan betegnes som tilfredsstillende. Jeg skal ikke her forsøge at udrede, hvad der eventuelt måtte være årsagerne til dette ikke helt tilfredsstillende resultat — forskellige faktorer gør sig her gældende — men jeg ønsker at understrege,

at denne afdelings vækst og anseelse bl. a. og måske først og fremmest beror på, om skolen med endnu større alvor planlægger og gennemfører en undervisning i de foran nævnte hovedfag, så dette for al anden undervisning nødvendige fundament af elementære kundskaber og færdigheder bliver så stærkt som overhovedet muligt.

Da så godt som alle elever fra denne praktiske afdeling vil søge plads i erhvervslivet, bør denne afdelings forskellige retninger også omfatte fag, som kalder på barnets interesse for manuelt arbejde. Fag som træsløjd, metalsløjd, kvindeligt håndarbejde og husgerning rummer så store pædagogiske værdier, at dette alene berettiger dem til et betydeligt timetal på den ugentlige plan, og der er i denne forbindelse grund til at pege på, at barnet gennem et arbejde med disse fag vil fornemme glæden ved at kunne skabe nyttige og smukke ting og få respekt for det praktiske arbejdes udøvere; men det må være et uomgængeligt krav, at undervisningen i disse fag ikke gør forsøg på at stile mod en egentlig erhvervsuddannelse.

Det er mit indtryk, at der ved planlægningen af en hovedskoles praktiske afdeling bør vises endnu større interesse end hidtil for barnets legemlige udvikling.

Det er af overordentlig stor betydning, at enhver, som går ind i erhvervslivet, også møder så vel udrustet som muligt i fysisk henseende.

Hvor fristende det end ville være her at gøre hvert enkelt fag til genstand for en udførlig omtale, vil jeg dog afstå herfra og henvise til den foreliggende litteratur,